

Izhaja:

10. in 25. vsakega
mesca.

Dopisi naj se frankujejo.
Rokopisi se ne vračajo.
Razpošilja se v tiskarni.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50 kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto VI.

V Celovcu 25. avgusta 1887.

Št. 16.

Zahvala.

Iz dna svojega razveseljenega srca izrekam na tem mestu najgorkejšo zahvalo svetemu Očetu papežu Leonu XIII., ki so blagovolili me imenovati svojim kamornikom, — premilostljivim knezoškofom in škofom Koroškemu, Ljubljanskemu, Dja-kovskemu in Tržaškemu, ki so mi srčno čestitali o priliki moje zlate meše, — vi-soko čestitim gg. duhovnikom v Ljubljani, ki so mi darovali prekrasne mešne bukve, — preljubim koroškim Slovencem, ki so mi izročili v spomin dragoceni kelih, — vsem slavnim občinskim odborom, ki so me izvolili za svojega častnega ob-čana, — vsem čestitim deputacijam iz Hrvatskega, Primorskega, Goriškega, Kranj-skega, Štajerskega in Koroškega, ki so me v nepričakovano velikem številu počestili s svojim obiskom in mi ustmeno čestitali, — izvrstnemu pevskemu zboru Ljubljan-ske čitalnice, ki je s svojim sodelovanjem vso svečanost neutrudljivo in sijajno podpiral, — vsem drugim, ki so k povišanju te svečanosti, bodi si kakor koli, pripomagovali, — vsem onim, ki so mi svoja voščila pismeno ali telegrafično v tako ogromnem šte-vilu na znanje dali, — slednjič slavnemu odboru, ki se je neumorno potrudil, da se je vsa svečanost na vse strani vršila v najlepšem redu.

V Celovcu, dné 23. avgusta 1887.

Andrej Einšpieler,
zlatomešnik.

**Šuklje, Klun, Ghon, Hock,
dr. Ferjančič in dr. Vitezič.**

VI.

Za našimi slovenskimi poslanci sta govorila koroška poslanca gg. Ghon in Hock. Novega povedala nista ničesar, stare otrobe sta vezala, ta-jila in pobijala vse, kar so govorili in trdili slo-venski poslanci.

Oba gospoda — Ghon in Hock — sta se jezila, „da se nekoroški poslanci vtikajo v zadeve koroških Slovencev. Trdila sta, da za to nimajo pravice.“

Oho! tako, gospoda moja! poznata našo ustavo ali konstitucijo? Ta daje državnim poslancem ne samo le pravico, temveč naklada jim sveto dolž-nost, skrbeti in potegovati se za blagor in srečo cele države. Deželni poslanci zastopajo vse okraje svoje dežele, državni poslanci pa za-stopajo vse dežele avstrijske države. To ve vsak abecdar in ravno to jima je dal v držav-nem zboru pod nos pošnopati gosp. sporočevalec dr. Matuš.

Oba gg. Ghon in Hock sta se spodtikala nad tem, da je gosp. Klun omenjal, kar je pred nekimi mesci eden prvih nemško-liberalnih čas-nikov na Dunaju pisal, namreč: „Slovenci na Ko-roškem se ponemčujejo, pa tudi potrapajo.“

Teh trdih besed pa ni gosp. Klun izduhtal, ampak posnel iz nemško-liberalnega časnika. Trde so te besede, pa veliko resnice tiči v njih. Saj se slišijo den na den, od vseh strani britke pritožbe, da se otroci nič ne naučijo; slovenski brati in pi-sati ne znajo, nemške besede in stavke pa doma hitro pozabijo. V poznejših letih ne morejo pre-birati slovenskih bukev, da bi napredovali v zna-nostih in omiki. To ja ni nobena prava omika, ako človek zna svoje ime nemško podpisati ali pa načekati v takej nemščini, da bi se krave smejale! Nekaj nemških besed in stavkov še ni prava omika. Bogu lepo služiti, cerkvenej in svetovnej gosposki pokoren biti, svoje delo dobro znati, svoje dolž-nosti zvesto spolnovati, pošteno živeti in srečno umreti, — to je prava krščanska omika, ktere si pa ljudstvo zadobiti zamore le na podlagi svoje matrne besede. Kdor te prave omike nima, po-doben je grobu, ki je zunaj lepo pobeljen in okin-

čan, znotraj pa je poln gnjilobe in smrdobe. V Vaterlandu" dne 24. julija 1887 je bilo brati, da na Dunaju leta 1886 ni bilo 7719 učencev ljudskih šol toliko zrelih, da bi mogli prestopiti v šolo rokodelskih dečkov (Lehrbuben)! Toliko se naučijo otroci, taka revna je omika, ki jo dobivajo otroci v sedanjih osemletnih šolah. In to se godi na Dunaju, pred očmi, bi rekel, naučnega ministra, na Dunaju, kjer imajo gotovo najboljše učitelje, večrazredne šole in poduk le v enem in to v matrnem jeziku. Po tem se lahko posname, kaj in koliko se naučijo slovenski otroci v naših šolah, kjer so večinoma enorazredne šole in se podučuje v dveh, večinoma v tujem jeziku. Res je velika nevarnost, da slovenski otroci ostanejo nepodučeni, neomikani, da zaostajajo za drugimi narodi in postanejo to, kar jih po nemško-liberalnem časniku imenuje gosp. poslanec Klun.

Oba gg. Ghon in Hock sta hudo razsajala nad tem, da je gosp. poslanec Šuklje imenoval „barbarstvo, kakor se ponemčuje po koroških šolah“.

Trdo in oestro je ime barbarstvo, ki se daje podučevanju po naših ljudskih šolah. Pa žalibog, da se bode težko dalo dokazati, da ni primerno in pravo ime. Kako bi se dalo drugače imenovati to, da se pri 6—7 let starih slovenskih otrokih poduk prične v nemškem jeziku takoj, ko pridejo v šolo? Kako bi se dalo drugače imenovati to, da morajo otročiči vsak den po 5—6 ur poslušati in tiho sedeti pri nemškem nauku, kterege ali čisto nič ali le kaj malega zastopijo? Kako bi se dalo drugače imenovati to, da otroci celih osem let hodijo v šolo, ob koncu pa v svojem matrnem jeziku ne znajo gladko brati, čedno pisati in urno rajtati, ampak samo nekaj nemščino lomiti, kar pa v vsakdanjem življenji in med slovensko tovaršijo skorej pozabijo? Tako so prišli ob zlati čas mladih let, slovenskih bukev, ktere bi razumeli, brati ne znajo, nemških pa, ktere brati znajo, ne razumejo, tako ne morejo napredovati, dalje se izobraževati in omikovati, ter žalostna in trda prihodnost jih čaka.

Ali torej more kdo po pravici spodbiti, da gosp. Šuklje ni imel prav, da je našemu podučevanju dal tako trdo ime?

Oba gg. Ghon in Hock sta zapela tudi tisto sto in stokrat prežvekano pesem, ktero že vrabci po strehah čivkajo: „Mir, mir, mir!“ Že bode skorej 40 let, kar se pesem, da Slovenci, ako le kihnejo in se ganemo, mir motimo in prepričujemo. V teh dolgih letih ni bilo še slišati, da bi zavoljo narodnostnih zadev nekje na Koroškem bili navstali prepri in pretepi med Nemci in Slovenci. Saj je še rajni župan Gabr. vitez Jezernik pred svitlim cesarjem v Celovcu rekel: „Vaše veličanstvo! mi živimo v sredi Slovencev v popolnem miru!“ Tako je bilo dozdaj in tako bode tudi z naprej. Mi Slovenci gotovo ne bomo miru kalili in narejali nepokoja; saj ne delamo nikomur nobene krivice. Da pa za slovenske, katoliške otroke tirjamo slovenske, katoliške šole; — da tirjamo za nas take gospode v kancelijah, ki znajo z nami tudi po naše govoriti; to ni nobeno nepostavno in prenapeto tirjanje, tega nam ne more nihče za zlo jemati in očitati, da mir motimo. Saj s svojim slovenskim jezikom ne silimo v nobeno nemško šolo, in se ne vtikamo v nemške kancelije. Zatorej priprosti nemški kmet, kteremu časniki in govorniki

še niso možganov zmešali, gotovo debelo gleda in se čudi, ko bere ali sliši, da so Nemci in nemški jezik v nevarnosti, da jih Slovenci hočejo spodriniti, polom v deželi napraviti, in sam večni Bog ve kaj še! Dajte vsakemu svoje, bodite pravični, in vse bo zadovoljno in mirno!

Slednjič sta oba gg. Ghon in Hock povdarjala, „da je nemščina koroškim Slovincem ne samo koristna, ampak neobhodno potrebna.“

Že po starem pregovoru: „Kolikor jezikov znaš, toliko človekov veljaš“, še bolj pa zavoljo tega, ker Slovenci na Koroškem živimo z Nemci v enej deželi in ozkej dotiki, spoznamo in radi pritrđimo, da nam je nemščina jako koristna, nekterim še clo potrebna. Akoravno spoznamo in trđimo, da ljudske šole poglavitni in prvi namen ni učiti mladino tujega jezika: vendar spoznamo in trđimo, da je za našo mladino dobro in koristno, da se v ljudske šole uči tudi nemškega jezika, pa vendar le tako, da se poglavitni in prvi namen ljudske šole ne moti in ne overa. Po slovenskih farah naj torej je po vseh razredih slovenski matrní jezik tudi podučni jezik, nemščina naj se pa v 4. ali 5. letu pridene kot učni predmet. Tako se bode naša mladina naučila slovensko brati, pisati in rajtati, si pridobila iz primernih šolskih knjig za prihodnje življenje potrebnih in koristnih znanost, bode zamogla tudi poznej, ko šoli odraste, prebirati podučne bukve in časnike in tako v omiki in vednostih napredovati. Nabrala si pa tudi bode toliko nemščine, kolikor jej je za vsakdanje potrebe in pri obhodu z Nemci treba znati. Tako tirja zdrava pamet, tako zaukazuje naša šolska postava, in tako velepa resnična ljubezen do slovenskega naroda. Za take šole se poganjati, jih po postavnem potu tudi tirjati, to ni le samo naša jasna pravica, to je tudi naša sveta dolžnost.

(Konec pride.)

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Sodnik je za ljudstvo.) Gosp. predsednik deželne naše sodnije, baron Mylius, je lansko leto govoril te-le besede: „Naj gospodje nikoli ne pozabijo, da je sodnik za ljudstvo tukaj, ne pa narobe — ljudstvo za sodnika.“ Te besede iz ust tako visokega gospoda, govorjene v pričo mnogo odlične gospode, smo mi Slovenci vzeli za resnico in mirno pričakovali, da se razmere pri okrajnej sodnji Celovške okolice zastran slovenskega jezika izboljšajo. Imenovani sodnijski okraj šteje 16 čisto slovenskih far in 14.658 prebivalcev, dalje 5 nemško-slovenskih far in 8806 prebivalcev. In ta sodnijski okraj, ki šteje več kot 20.000 Slovencev, ni imel, kar se ljudje spominjajo, še nikoli sodnika, ki bi bil zmogel tudi slovenskega jezika! Tožili so nam že večkrat prav britko trdi Slovenci, da so morali k sodnji v Celovec tolmača seboj vzeti in ga plačati, da pa pri vseh svojih stroških in sitnobah vendar še niso bili prepričani, ali je tolmač popolnoma vse po njihovej volji povedal gosp. sodniku. To je v resnici sitno in žalostno!

23. aprila 1887 je najviši sodnik cele naše države, gosp. vitez Schmerling, v državnem zboru rekel: „Vselej je bilo moje prepričanje, da

to ne gre, da se komu, ki ni zmožen nemškega jezika, izročuje razsodba v nemškem jeziku. Vsakdo more in sme pravico si iskati v svojem deželnem jeziku.“ In ako je po besedah g. barona Mylius a sodnik za ljudstvo, ali je to resnica, ako sodnik ne zna jezika, katerega ljudstvo govori? — Napisali smo te vrstice, ker slišimo, da okrajna sodnija Celovške okolice dobi novega predstojnika. Hvala Bogu, da je pri tukajšnji deželni sodnji nekaj gg. svetovalcev, ki so slovenskega jezika zadosti zmožni. Slovence bi to bolelo in žalilo, ako bi se jim spet odreklo, kar jim po postavi gre in kar bi se jim pri dobri volji tudi lahko dalo. Sodnik je za ljudstvo!

Iz Celovca. (Nemštvo v nevarnosti na Koroškem.) 8. avgusta so Celovčani volili za rajnega Jezernika novega poslanca v deželni zbor. Nemško-liberalni časniki so zvonili z vsemi zvonomi in volilce zarotovali, naj k volitvi pridejo vsi in enoglasno volijo sedanjega župana gosp. Erweina, moža pristno nemškega duha. Tudi gosp. kandidat sam je povdarjal, da je Nemec od pete do glave. Pa vse trijančenje ni veliko zdalo, volilci so večinoma ostali doma. Vseh vkup jih je blizu 1313, od vseh teh jih je pa le prišlo 255, torej le peti del, ki so seveda enoglasno volili gosp. Erweina. Res! že samim pametnim Nemcem preseda in se gnjusi nad tim, kar nemški prenapetneži uganjajo z nemštvom, ki je na Koroškem v strašnej nevarnosti! Nemci imajo vse ljudske in srednje šole popolnoma nemške, — ravno take imajo vse kancelije od najnižje do najvišje, — Nemci imajo za svoje prijatelje in pomagalec vse učitelje in uradnike, vse plemenitaše in bogatince, — Nemci imajo za svoje zagovornike in podpornike skorej vse poslance v deželni in popolnoma vse poslance v državnem zboru. Slovenci nimajo nikogar, kakor Boga v nebesih, ustavne od svitlega cesarja jim podarjene pravice, svoje zveste duhovnike in ubogo svoje ljudstvo, — in ti Slovenci bi mogli nemštvo na Koroškem pripraviti v nevarnost!? Ali so se mar vrnili tisti starodavni časi, ko je pastirček David premagal velikana Golijata? Mi Slovenci nočemo le ene nemške dušice, le ene pedi nemške zemlje si pridobiti po krivici, — le to povdarjamo in trdimo: Pustite nam naš matni jezik, našo mladino in našo zemljo, dajte nam, kar nam gre po božji in človeški pravici, dajte nam na našej zemlji, kar imate vi na svojej! Verjemite nam, nemški sodeželani! kedar bomo mi koroški Slovenci v takej nevarnosti, kedar bomo mi tako zatirani, kakor ste pod Taaffejevo vlado vi koroški Nemci, verjemite nam, veselega srca bomo zaklicali kakor je „Slov. Narod“ pred kratkim pisal: „Hvala Bogu! vremena so se nam zjasnila, dobro se nam godi, saj smo dosegli vse, česar smo si želeli, kajti postavno zajamčene pravice se nam več ne kršijo.“

Iz Celovške okolice. (Kaj bo z nami kmeti?) „Mir“ je omenil, da žitna cena pada. To je žalostna resnica! Bog nam je dal dobro letino, kaj pomaga, ko žito nima nobene cene. Bil sem 11. avgusta v Celovcu in kaj so kupci ponujali? Za biren ovsa 1 gld. 50 kr., za biren rži pa 3 gld.! Jesti bomo že imeli, hvala Bogu, pa kako bomo posle, obleko, davke in priklade plačevali? Slišal sem pa še tudi to praviti, da se

bojo meje proti Rusiji in Rumeniji spet odprle in da se bode spet dovolilo, odtod živino v naše kraje uvažati. To se bode menda dovolilo nekterim bogatim fužinarjem in velikim obrtnikom za ljubo, ki hočejo za svoje delavce meso imeti dober kup. To se pa za božjo voljo vendar ne bode zgodilo; to bi ja bila očitna smrt kmečkemu stanu! Pa ni še zadosti, da se nam v denarnih zadevah godi tako trda — slovenski kmetje moramo še na drugo stran marsiktero prav grenko požirati. To-le sem sam videl. Blizo bogoslovskega semenišča pride tržni komisar pobirat mestno muto. Nek kmet jo radovoljno plača. Komisar pa pravi, seveda po nemško: Čigavi so pa ti-le žakliji, ki zraven tvojih stojijo. Kmet odgovori slovensko, da niso njegovi, pa ne ve čigavi da so. Jela sta se prekarjati in vpiti, kar komisar odide in pripelje dva policaja. Vsi trije po nemško v kmeta silijo, naj muto plača, ta pa le slovensko odgovarja. Nekaj časa se prekarjajo, kar eden policajev kmeta v zatovec za jopič zgrabi, vpijoč: „Wirst deutsch reden, du kannst so gut deutsch wie ich“ in ga vleče k magistratu. Kar se je dalje godilo, ni mi znano! Žalosten sem odšel in mislil: Slovenci smo vendar le sirote, da se predrznejo z nami tako ravnati?

Iz Borovelj. (Preklic podpisov.) V letošnjem državnem zboru je gosp. poslanec Ghon kazal neko pismo, v katerem nekaj Borovljancev preklicuje svoje podpise za slovenske, šestletne, katoliške šole, češ, da niso prav vedeli, kaj podpisujejo, naj ostanejo šole take, kakoršne so sedaj. Ta izjava gosp. poslanca Ghona o preklicu podpisov na imenovano peticijo nima resnične podlage; kajti nobeden onih posestnikov, ki so podpisali prošnjo za katoliške, slovenske in nedeljske šole, svojega podpisa preklical ni, in tudi nobene nasprotna peticije za sedanje šole ni podpisal. V Borovljah ni še tako daleč prišlo, da bi ne znali biti možje. To na moje poštenje, ako bo treba tudi dokaze.

Iz Roža. (Grdo zasramovanje. — Surovost.) Človeku, naj bo še tako hudoben in mrzel, je vedno hudo pri srečanju, ako čuje grdo, zasmešno govoriti o svojej materi. Vse, kar on od nje ima, vse, kar mu je majka dala, vse spoštljivo hrani in še v poznih časih — ko ljubo mamicco morebiti že krije hladna prst — se s solzami spominja največje in najzvestejše prijateljice svoje. Ni čuda torej, ampak celo naravno, da človek ljubi in spoštuje jezik, kateremu ga je mati pričela in da ga globoko v srce boli, ako čuje ne spoštljivo in zaničevalno govoriti o njem. Žalibože da moremo to trpeti mi Slovenci, da je naš matni, blagoglasni jezik drugim v zasramovanje. Posebno nemški časniki si kaj veliko prizadevajo dokazati bralcem svojim — kateri lehkomišelnost vse vrjamejo — da naš slovenski jezik ni ljudski, omikani jezik, da je naš pismeni jezik novo skovan, da ga bralci „Mohorjevih bukev“, „Mira“ in drugih slovenskih listov ne razumejo itd. To se nam vedno in vedno očita! Kakošna zmota! Pa za enim trobijo vsi v ta rog nevednosti in grdega zasramovanja. — „Deutsche Allg. Zeitung“ — te znane belaskne novine (?) — pišejo, ko o potovanju naših slovenskih bratov Čehov govorijo, tudi to-le: „Vredno, da se omenja, je tudi šala, da so v Ljubljani zapazili, da so se dale na prvem železničnem vozu,

na katerem je prej „Vyborne“ stalo, brati menda v Glandorfu s kredo napisane besede: „Vozite se k vragu“ — „Fährts zum Teufel“. Tako surovost imenujejo te novine (?) „vredno, da se omenja“! In to je šala? Kaj bi le Nemci rekli, ko bi na njihovem vozu tako „šalo“ napisano dobili. Tedaj bi se pač vsula iz zatvornice beljaškega lista cela toča psov na nas. Sicer bi tu tudi mislili, da so se druge nemške novine sramovale, kaj takega povedati, „Deutsche Allg. Zeitung“ pa v svojej premodrosti menda ni zapazila, da se s tem sama po hrbtu udriha.

Iz Rožeške okolice. (Žalostna novica), ktero je „Mir“ zastran ljudske šole v Ledenicah naznanil, je res žalostna, ima pa vendar tudi svojo dobro stran. Prišlo je na den, kakošne grde laži liberalni časniki po svetu trobijo, ž njimi pa tudi više oblastnije sleparijo. V 61. številki so „Freie Stimmen“ pisale, da je šolski načelnik g. Mart. Resman prošnjo za slovensko šolo v Ledenicah podpisal le prisiljen. V 63. št. pa ta načelnik krajnega šolskega sveta sam naznanja, da sta on in njegov namestnik prošnjo podpisala in da ju k temu nihče silil ni. Zraven še pristavlja, naj da taki lažnjivi dopisuni davkoplačevalce pri miru pustijo; ako ne bojo tiho, razodel bode celo resnico pred celim svetom in tudi dokazal, kaj nekdo v njegovem kraju počenja. Te slednje besede sicer niso prav jasne; kdor pa zna med vrsticami brati in krajne razmere pozna, vedel bo, kam pes taco moli. Učitelji imajo vrednike nemško-liberalnih časnikov za svoje prijatelje in podpornike; tudi živi po deželi na raznih krajih več penzioniranih uradnikov, ki so vsi vneti za liberalno ero in novosegno šolo. Tudi ti gospodje so po več krajih učiteljem moralni pomočniki in svetovalci. Odtod navstane marsiktera zmešnjava in sitnoba.

Izpod Dobrača. (Veselica.) Kar sem slišal od veselice na Vratah, sporočam. 15. avgusta — na veliko Gospojnico — so napravili nemško-liberalci in posili-nemci v „Schlosswaldu“ — v grajskem gojzdu ljudsko veselico. Začela se je ob dveh in se končala zvečer. Sprva je bil denar, ki ga bode ta veselica vrgla, namenjen za nemški šulferajn; še le pred nekaj dnevi so jo gospodje zasukali. Požarna bramba je namreč bila splošno zoper to, češ, da od nemškega šulferajna nočejo nič slišati. Da torej gospodje prvaki kake blamaže in sramote ne doživijo, presedljali so jo in v oklicu naznanjali, da bode čisti dohodek za šolo na Vratah. Pri vsem tem so k tej veselici prigromeli prijatelji nemškega šulferajna le iz sosednjih krajev, posebno iz Trbiža, še clo iz Beljaka. Domačih je bilo v primeri le prav malo, in med temi gotovo največ le radovednih. Šolarji so pa do malega bili vsi; kajti pri popoldenskej božjej službi je nekdo, ki je bil sam v cerkvi, naštel le štiri šolarice in dva šolarja in to na tako visok praznik! To pa oskrnjevalcem božje in cerkvene zapovedi še ni bilo zadosti: povabili so tudi otroško muzikalno bando iz Trbiža. Ali je to tista v prvem paragrafu naše šolske postave zaukaza „nравноверна“ — „sittlichreligiöse“ — odgoja šolske mladine? To obžalujejo in obsojajo vsi krščansko misleči farmani sosednjih far. Povsod se pa hvalijo slovenski brambovci, ki so se menda moško po robu postavili zoper to, da bi se čisti donesek te veselice

oddal nemškemu šulferajnu. Slišal sem še to praviti, da ne samo požarnim brambovcem, temuč že tudi drugim Slovincem začenja svitati, da spoznavljajo, kam pri nemškem šulferajnu pes taco moli. Šole na Vratah gospod je prav za prav le nemški šulferajn, in ne pa Vračani, čeravno morajo ti štirikrat toliko za šolo plačevati, kolikor je nemški šulferajn daroval. Ali ni zares le ta gospodovalec nove šole, ker ja ravno on zoper vso zdravo pamet zapoveduje, naj se mili matni slovenski jezik v tej šoli v vseh treh razredih popolnoma zatira in naj se že malim in čisto slovenskim otrokom v prvem razredu, ki še v svojem matrnem jeziku prav govoriti ne znajo, le samo ptuja in njim nerazumljiva nemščina v glavo tišči? Omilovanja vredni so starši in otroci!

Iz spodnje Zile. (Bog jim odpusti; saj ne vejo, kaj delajo!) Tako sem izdihnil, ko sem po naključbi v roke dobil „Freie Stimmen“ dne 23. julija t. l. Nek dopisatelj od Šent-Stefana sporoča, da se ustanovi meseca avgusta „Ortsgruppe“ in da mislita občinska odbora „nemškemu šulferajnu“ pristopiti kot ustanovnika. Ni jasno povedano, ali so odborniki volje vsak za se pristopiti, ali pa le celi odbor kot občinsko predstojništvo. Ako je prvo, naj le storijo s svojim denarjem, kar jim ljubo; vendar pa mislim, da bi imeli za svoje krvave krajarje veliko bolj potrebnih in pametnejših potov. Tista piškova hvala, ki jo jim pojó nemški in judovski časniki, je zares predrago plačana. In otročiči, ki jih prodajo nemško-judovskemu šulferajnu, so res srčnega omilovanja vredni. — Ako pa je druga, da namreč predstojništvu občine Šent-Stefan in Goriče pristopite imenovanemu šulferajnu, tako je gotovo, da ne ravna po volji svojih sosedov, ki so jih volili. Dobro se še spominjam, da so l. 1870 vsi občinski odbori Spodnje Zilske doline na vprašanje c. kr. deželnega šolskega sveta odgovorili: Naj je v ljudskih šolah prva leta podučni jezik slovenski. Zilani pa niso le Slovenci, so tudi katoličani, torej hočejo tudi katoliške šole. Nemški šulferajn pa hoče le trdo nemške šole, v katerih se celó krščanski nauk uči le nemško. Občinska odbora v Šent-Stefanu in v Goričah, ako v imenu svojih občin pristopita k nemškemu šulferajnu in vzameta dotični denar iz občinske kase, gotovo ne ravnata po duhu in volji svojih sosedov. Goričani so imeli letos prav žalostno veliko noč, strašen požar je vpepeljal skorej celo ves, sila in potreba je grozna, po celej deželi se pobira za omilovanja vredne pogorelce. Ako je v občinski kasi res toliko denarja, da ne vejo kam ž njim: ali bi ne bilo bolj pametno in bolj krščansko, razdeliti ga med pogorelce ali po toči oškodovane, ki so obilne podpore tako sila potrebni. Ti obdarovani bojo za vas Boga prosili, naj vam milodare stokrat povrne tukaj na zemlji in tam v večnosti. Kaj pa dela nemški šulferajn? Saj je znano celemu svetu! Zilani! ne zabite, da ste katoličani in Slovenci!

Iz Borovske okolice. (Alpenrose; — kres; — fužinski delavci.) Naše pevsko društvo „Alpenrose“, pri katerem so večidel puškari iz slovenskih Borovelj, peli so na Žihpoljah, pri „Razaju“ in nabrali 21 gld. To bode velika podpora ubogim Golšovljanom, da bodo ložej stavili za svoje slovenske otroke menda nemško šolo po volji

in duhu nemškega šulferajna. Peveci slavne „Alpenrose“, sami rojeni Slovenci, pri koncertu niso peli ne ene slovenske pesmi! To se pravi, svoje matrne besede sramovati se. In kako lepe pesmi imamo mi Slovenci na izbero! — 4. julija, na predvečer slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda, so na skali tako imenovane „petelinci“ med Golšovim in Žihpoljami, slovenski fantje zažgali prekrasen „kres“. Zraven so prepevali slovenske pesmi in metali prelepe rakete. Nemškutarji na Žihpoljah in v Borovljah so menda z zobmi škripali in od jeze skoraj iz kože skakali. To je pravi odgovor nemškutarjem: „Ne vdajmo se!“ Tudi Kotmirčani so na Plešivcu žgali dva „kresa“. Tako se Slovenci zabujajo in zavedajo bolj in bolj. To je zastava boljših časov. — Slišal sem praviti, da je nek delavec na Bajdišah naš „Mir“ v „Freie Stimmen“ prav robato prijel, češ, da so delavci v Borovljah, na Bajdišah in Podljubelom gosp. vodja Wernerja ljubili kot svojega očeta, „Mir“ pa je tega gospoda večkrat napadal. Jes časnik „Mir“ zvesto prebiram, pa nisem bral, da bi bil „Mir“ o g. Wernerju sporočeval kaj neresničnega. „Mir“ je pisal, da je g. W. po rodu Prusak in gorj torej za veliko Germanijo. — da je pri volitvah delal v nemško-liberalnem duhu, — da je pred 2—3 leti v Borovskih fužinah navstal nek razpor in da je nekaj delavcev se podalo na tuje s trebuhom za kruhom. To je poročal „Mir“ in to je vse resnica, ktere nihče podreti ne more. Ako pa je g. W. svojim delavcem bil v resnici tako dober, da so ga ljubili kot očeta, no! povemo, da tega žalibog do sedaj nismo še vedeli.

Od sv. Lovrenca ob kor. železnici. (Opekeli se je.) Občinski odbor slavnih naših abderitov se je spet pred svetom tako „oslavil“, da se mu menda že celi svet smeji. Akoravno je že zadnjikrat sprevidel, da nima tukajšnjemu kmetkemu bralnemu društvu nič ukazovati in nič prepovedovati, hotel je vendar še enkrat svojo mogočnost pokazati, ter zborovanje zabraniti. Pa zastoj je bil trud in prizadevanje. Višje oblastvo je vse dotične sklepe naših nasprotnikov ovrglo. Županstvu je strogo ukazalo, da mora dati vse, kar društvo želi, kajti ono ima po svojih pravih pravico to tirjati. Županstvu pa se je posebič naročalo, da ima čisto nepristransko postopati, ter tudi skrbeti za red in mir. To je pomagalo! Proti dotičnim overam so društveniki dobili dovoljenje, da smejo vkup ostati, kakor dolgo jim ljubo in drago. Obč. odbor pa boše znanprej gotovo strogo pazil na to, da se vse krhne v občini o postavnej uri zapró, kar se dosihmal ni vseini zgodilo in kar se lahko s pričami dokaže. — Vspored veselice zvršil se je v najlepšem redu. Pesmi pele so se dobro in šaloigra „V Ljubljano jo dajmo“ v treh dejanjih, igrala se je prav spretno. Vsi igralci kakor Ivan Glaser, posestnik v Činžalu, Peter in Marija Korman, Alojzija Ladinik in Roza Betušek so svoje vloge prav dobro rešili, za kar se jim je od gledalcev, kterih so bili vsi prostori kar natlačeni, izreklo glasno odobravanje. Jožef Korman prednašal je lepo pesem „Slava Slovincem“; govornik pa je v lepej in pravilnej besedi kazal pota do prave omike in vse ga je umelo, akoravno naši modrijani pravijo, da slovenskega jezika nihče ne zastopi. Tako se je obletnica lanske „komedije“, ktero je prav

nalašč napravil obč. odbor v svojem sovraštvo do Slovencev, kaj dobro in dostojno obnesla. Na red in mir so vso noč pazili štiri g. orožniki, dva domača in dva iz Maribora, ktera je bilo višje oblastvo nalašč semkaj poslalo. To gotovo jasno priča, koliko zaupanja imajo drugod v „omiko“ naših pruskonemških hujskačev; res lepo ti ljudje skrbijo za čest našega trga!

Kaj dela politika.

Rojstni den presvitlega cesarja — 18. avgusta — se je po celem cesarstvu dokaj slavno in veselo obhajal. Saj tudi dobrih del, ki jih svitli cesar na vse strani deli, ni ne konca ne kraja. Živio! — Državni zbor se menda snide proti koncu septembra. Zoper ministra pl. Gautsch se zbirajo črni oblaci od vseh strani. Hudo je razdražil vse Slovence, kterim je volje vzeti nekaj srednjih šol, kterih imajo Slovani v primeri z Nemci tako še premalo. Naučni minister je bil pri svitem cesarju v Ischlu; govori se marsikaj. — Hrvaški zbor je sklican na 1. den septembra. Razmere na Hrvaškem so res prav žalostne in zamotane. Madjaronstvo gospoduje! — Madjari tudi tlačijo uboge Slovake, Srbe, Rumunce in clo tudi Nemce. Bog ve, kaj se iz tega nasilstva izcimi! — Na Bavarskem z novim vladarjem niso kaj zadovoljni; ministerstvo se preveč prilizuje in priklanja knezu Bismarku. — V Srbiji dohajajo čudne reči na den. Zasledili so menda velika izneverenja in prejšni ministri pridejo menda na obtožno klop. Knez Milan pa se ozdravlja v madjarskih toplicah in prav srčno napivlja Madjarom. — Bolgarija ima že svojega kneza. Ferdinand Koburžan se je nenadoma podal na pot v Bolgarijo, bil povsod prav slavno sprejet, v Tirnovi tudi na bolgarsko ustanovo prisegel, proklamacijo izdal, ktera se konča z besedami: „Živila prosta in neodvisna Bolgarija!“ Ali je s tim bolgarsko vprašanje rešeno ali navstane krvav boj — le sam večni Bog ve! Nevarnost je velika.

Gospodarske stvari.

Kaj veliki liferanti pri preskrbljevanju naše armade vganjajo, pokazalo se je ravno kar v Bosni. Tam je jud Baruch v malo letih se obogatil za 5 milijonov goldinarjev. To nas je napeljalo, da spet ponovimo neko misel, ktero smo že večkrat sprožili. Že večkrat smo v „Miru“ željo izrekli, naj bi visoka vlada robo, ki jo potrebuje za vojake, jetnike in druge državne naprave, kupovala naravnost pri kmetih. Čemu je treba predkupcev in spekulantov? Potem smo pa v „Čelovčanki“ brali oklic, da se zalaganje vojakov na Koroškem daje v zakup, to je, kolikor je treba kruha, ovsa, sena, slame, drv in premoga.

Vladni oklic v § 3. pravi: „Občinam ni treba vadijuma in zastave vložiti, in tudi kmečke družbe in pridelovalci se opominjajo, naj se za to preskrbljevanje oglašijo, in vživajo prednost pred vsemi drugimi podvjetniki, ki stavijo ravno tiste pogoje.“

Iz teh besed se jasno kaže, da je visoka vlada resne volje potrebnih reči kupovati naravnost pri kmetih in jim tako pomagati.

Občine ganite se! Ali bi ne bilo mogoče, da bi občine kake okrajne glavarije ali sodnije se zvezali v kmečko za drugo, ki bi to imenitno reč vzela v roke? Kmetje ganite se in prevdarjajte, morebiti da pojde? Kaj bi dobiček puščali tujim možnjam?

Za poduk in kratek čas.

Ministrova naredba gledé slovenščine na koroških gimnazijah in prošnja do velečastitih duhovnikov.

Nedavno poročal je „Mir“, da se je poduk v slovenščini predručal in nekoliko na bolje obrnil. Sedaj ležite pred nami letni poročili Celovške in Beljaške gimnazije, v katerih je priobčena dotična ministrova naredba. Lehko si torej ogledamo, kako stoji s slovenščino na naših koroških gimnazijah. Do letos učila se je slovenščina na Celovški gimnaziji v štirih oddelkih, na Beljaški gimnaziji pa samo v dveh oddelkih po dve uri na teden. V teh oddelkih so bili Nemci in Slovenci združeni, in to je bila velika opovira ugodnemu podučevanju za Slovence, kakor tudi za Nemce. Vsled nove naredbe se bodo zanaprej na obeh gimnazijah Nemci podučevali v posebnem oddelku; za Slovence se bodo na Celovški gimnaziji ustanovili trije oddelki, na Beljaški pa dva oddelka. Do letos so se slovenskega poduka smeli udeležiti Slovenci in Nemci še le od drugega razreda počenši. To je bilo za Slovence jako neugodno; kajti ne le da se v svojem materinem jeziku niso ničesar učili, še mnogo tega znanja, ki so ga z doma imeli, pozabili so v teku leta, in slovenščina delala jim je v drugem razredu večje težave, kakor če bi se je bili že v prvem razredu začeli učiti. To je spoznalo tudi visoko ministerstvo in je zaukazalo, da se mora s slovenskim podukom začeti že v prvem razredu. Do letos so se morali vsi slovenščine učiti, ki so se pri vstopu v gimnazijo vpisali za Slovence; marsikteri slovenski dijak vpisal se je zaradi tega za Nemca in zatajil svojo mater, samo da mu ni bilo treba učiti se svojega materinega jezika. Tako so nekateri slovenski dijaki že v svojih mladih letih zatajili svojo kri in svoj jezik, ter se vadili grde breznačajnosti. Po novejši naredbi so tudi slovenski dijaki le tedaj primorani učiti se svojega materinega jezika, ako stariši ali njih odgovorni zastopniki to zahtevajo. Vi torej, slovenski stariši, imate določiti, ali se naj vaši sinovi materinega jezika učé ali ne. Ako torej želite, da vaši sinovi ne bodo pozabili jezika, ki ste ga jih vi učili, in se ga potem, ko so odrasli, sramovali, zahtevajte odločno, da se vaši sinovi udeležijo slovenskega poduka. Ne bojte se, da bi bili vaši sinovi z učenjem preobloženi, če jim bo treba po dve uri v tednu več v šoli ostajati. Rešite svojo čest slovensko. Sebe namreč in svoj jezik čestite, če zahtevate, da se tudi vaši sinovi vašega jezika učé. Pa ne le za čest vašo, tukaj gre tudi za korist in srečo, ki jo bodo imeli vaši sinovi, ako dobro znajo slovenski, in vam bodo zato hvaležni, ko bodo dorasli in stopili kot duhovniki, učitelji ali uradniki in dohtarji v javno življenje. „Kolikor jezikov znaš, toliko človekov veljaš“ je star in resničen pregovor. Posebno v naši mnogojezični

Avstriji je skorej neobhodno potrebno, da je vsak, ki želi stopiti v kako državno službo, zmožen vsaj dveh jezikov. Grofi, baroni in drugi gospodje učijo se po mestih drugega deželne jezika, ker vidijo, da dandanes samo znanje nemškega jezika ne zadostuje. Vašim sinom pa se tukaj ponuja prilika, naučiti se zastoj in leško dveh jezikov. Poduk v materinem jeziku pa koristil bo vašim sinom že na gimnaziji, posebno v nižjih razredih. Vadili se bodo v materinem jeziku pravilno govoriti in pisati in v tem jeziku tudi pravilno misliti. Na podlagi materinega jezika jim bo potem lahko učiti se drugih jezikov, posebno latinskega in grškega, ker sta ta dva jezika v slovniškem obziru slovenščini veliko bolj podobna, kakor nemščini. V dokaz samo eden primer. Nemec pravi: Der Hut ist schön, die Hüte sind schön; die Fahne ist schön; die Fahnen sind schön; das Auge ist schön, die Augen sind schön. V šesterih stavkih stoji ista oblika schön za različne spole in za različna števila. Slovenec pa bolj natančno govori: Klobuk je lep, klobuki so lepi; zastava je lepa, zastave so lepe; oko je lepo, očesa so lepa. Ravno tako, kakor v slovenščini, je tudi v latinščini in grščini. Mnogo takih primerov bi lahko navedel, pa mislim, da zadostuje eden.

Še enkrat torej pozivam vas, starše slovenske, ki boste poslali svoje sinove v latinske šole, zahtevajte odločno, da se udeležijo slovenskega poduka; to bo vam na čest, vašim sinom pa na korist. — Ker pa „Mir“ ne pride vsem v roke, naj blagovolijo velečastiti gospodje duhovniki slovenskim staršem, ki imajo fante za latinske šole, to razložiti. Vse v čest našemu jeziku in milej domovini slovenskej!

Smešničar.

Sodnik: Vse je dokazano, jes te moram obsoditi. Ali imaš kaj povedati, kar bi moglo tvojo kaznen znižati? Le povej!

Obtoženec: Ja, gospod sodnik! Danes je moj rojstni god.

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Svitli cesar Franc Jožef so po toči oškodovanim posestnikom Šotarske občine darovali 500 gld. — Gospa Nadvojvodinja Marija Jožefa, ki je nekaj mesecev v Celovcu stanovala in si pridobila ljubezen in spoštovanje vseh katoličanov, je 17. avgusta v gradu Persenbeug srečno povila zdravega fantiča. Bog daj srečo! — Državni poslanec gosp. dr. Oton Steinwender je po več krajih svojega volilnega okraja govoril in povsod priporočal nemški šulferajn. Za ta šulferajn se mora zanimati ne samo vsak Nemec, temveč vsak avstrijanec, vsak, ki ljubi omiko. Oho! omika ni ne nemška, ne francoska, ne ruska, — omika je občno človeška, pri vseh narodih pa mora biti krščanska, ktera je le mogoča na podlagi matrnega jezika. Da ta omika, ki jo prodajajo naši nemško-liberalni časniki, ni krščanska, se je spet pokazalo ravno te dni, ko se je več kot 500 Čehov peljalo skoz našo deželo v Ljubljano. Prav pobalinsko so

jim protili, ako se ne bojo prav spodobno obnašali, protili so tudi vsakemu, kdor bi se predrznil, le slovanske goste na Koroškem po slovensko slovesno sprejeti. Vozili so se že večkrat od Dolnjega Dravbrega do Trbiža po večinoma slovenske zemlji Nemci, še clo Nemci iz neavstrijskih držav, cele deputacije so jim šle do Koroške meje naproti, po celem vožnji so klicali „Hoch“ in peli „das deutsche Lied“, — in nobenemu izmed teh surovih, neomikanih „vindišarjev“ še na misel ni prišlo, da bi njih veselje motil ali branil! Kje je krščanska omika? Kdo kali mir v deželi? — 12. septembra bode volitev novega poslanca za Šent-Vid in Trg, ker je dr. Grawein svoje poslanstvo za deželni zbor odložil. — Razpisane so učiteljske službe na Brdu v Šent-Lenartu in Šent-Jakobu. Imenovane fare so vse slovenske, učiteljem pa menda ni treba znati slovensko; v oklicu se o tem nič ne bere! — Na Bajdišah so v nedeljo — 14. avgusta — prav slovesno obhajali rojstni god svitlega cesarja. Vse se je prav lepo opravljalo po slovenski, tudi šolski otroci so cesarsko himno peli, pa — nemško! Ali je to res po volji šolskih oblastnih?!

Na Štajerskem. Dne 4. septembra t. l. obhajal bode preč. g. župnik Davorin Trstenjak v Staremtrgu pri Slovenjem Gradcu petdesetletnico svojega pisateljskega delovanja in sedemdesetletnico svoje starosti. Slavnostni odbor v Slov. Gradcu piše: Ime vrliga moža zaslovelo je daleč čez meje ožje in širje naše domovine, znano je vsemu učenemu svetu. Da dostojno praznujemo ta dan, bodi nam sveta in prijetna dolžnost. Slovenci! dana Vam je prilika, da očitno dokažete spoštovanje in hvaležnost, katero gojite do slavljenca, ki je priporil sebi in narodu svojemu čast in slavo. Majke Slovenije sin ostal jej je zvest in naklonjen; torej gotovo zasluži, da ga slovenski narod ljubi in česti! — Udeležite se, mili rojaki, te slavnosti; pridite v velikem številu, da svet vidi, kako ve ceniti mali slovenski rod svoje velikane. Kdor se želi udeležiti slavnosti, naj se blagovoli prej ko prej, najdalje pa do 28. avgusta 1887, pismeno oglašiti pri gospodu I. Farsky-j, tovarnarji v Slovenjem Gradcu, ter pristaviti, hoče li udeležiti se banketa, naročiti si prenočišča in pa sedeža na vozu. — Naučni minister gosp. dr. Gautsch namerava na gimnazijah v Mariboru in Celju vpe-ljati, ako se pokaže potreba, slovenske paralelke. Nemškutarji napravljajo zoper te peticijo in lovijo podpise. Zatorej piše „Slov. Gospodar“: Opozarjamo obč. predstojnike, obč. zastope in povprek vse slov. može, naj si pogledajo dvakrat pismo, ki se jim ponuja v podpisanje, trikrat pa, ako so roke sumljive, iz katerih prihaja. V tem ne pride na to, kaj da kdo pravi, kedar prosi podpisov, ampak vse je na tem, kaj da stoji na pismu ali prošnji, ktera se naj podpiše. Nemškutarija pa sleparija ste radi eno, to kaže skušnja. — „Podružnice“ se lepo in veselo množijo. V Ormožu se je dne 7. avgusta sijajno ustanovila podružnica sv. Cirila in Metoda. Ona šteje že nad 150 ustanovnikov in letnikov. Pri koncertu bilo je nad tisoč ljudi navzočih, med njimi 350 Hrvatov. — Gosp. A. Massati, zlatar v Mariboru, je rojen Celovčan. Le-ta je na zboru obrtnikov na Ptuj udrihal po Slovencih, kterih v zboru ni bilo, da so mu le iskre letele izpod zob.

Na Primorskem. Judovsko-liberalni časniki so zagnali glas, da so gosp. knezonadškof Goriški gosp. dr. A. Gregorčiču strogo zaukazali, naj vredništvo časnika „Soča“ odloži. Zdaj pa „Soča“ sama piše: „da je ta vest popolnoma izmišljena, da je odložil začasno pero, ker je sam hotel brez najmanjšega pritiska cerkvenih predstojnikov.“

Marijanišče.

Da se kak dijak ali študent prevzame v razširjeno „Marijanišče“, je treba: 1. da je zakonsko rojen; 2. da ima dobre duhovne zmožnosti (talente), po kterih se pričakovati more, da se bode v šoli dobro učil; 3. da se je dozdej brezmadežno, lepo obnašal, kar se mora dokazati s svedočbami dotičnih šol in župnijskih uradov; 4. da tisti prosilci, ki stopijo v I. razred latinskih šol, dobro napravijo vsprejemno preskušnjo, — tisti pa, ki so že bili v latinskih šolah, da skažejo dobre svedočbe dveh poslednjih polletij. Prosilec, ki je dobro napravil vsprejemno preskušnjo in sploh vsak, kdor prosi, da se v Marijanišče sprejeme, se ima predstaviti semenškemu vodstvu; 5. da je trdnega, zdravega trupla, kar je treba spričati s svedočbo kakega javnega zdravnika; 6. da ima veselja do duhovnega stanú, kar morajo pismeno potrditi dotični dušni pastirji, kakor tudi učitelj veronauka na dotičnej šoli; 7. da starši pismeno potrdijo, da je to, da si njih sin izvoli duhovni stan, popolnoma po njih volji, da mu ne bojo nobenih over stavili, timveč da mu hočejo s krščanskim življenjem dajati lep izgled, skrbno na njega gledati, v božjem strahu ga izrežati in mu tako veselje do duhovnega stanú bolj in bolj vtrditi in vnemati; 8. da se je prosilec v Krške škofiji rodil ali naselil in tako k njej spada. Ako pa kdo iz kake ptuje škofije prosi za sprejem, odločilo se bo to pri vsakem posebej.

Še nekateri pogoji.

9. Za najviše pravilo velja: „Marijanišče je dobrodejna in vzgojna naprava v ta namen, da se Krške škofiji pridobijo in izobrazujejo vrli mladenčji za bogoslovsko semenišče“. Ako starši premorejo kaj darovati za svojega sina, naj to rado-voljno storijo in delajo in sicer v tolikej meri in tako dolgo, dokler „Marijanišče“ samo nima toliko svojega premoženja, da bi zamoglo vse stroške in potrebe iz svojega pokrivati. 10. Vsak marijaniščan more seboj prinesti: a) dvojno preobleko, b) 3 srajce ali čiklje, 3 spodnje hlače, 6 parov nogavic, 6 robcev, 2 para obuče, c) posteljnega pranja 2 para rjuh, d) miznega pranja: najmenj tri prtice, e) najmenj tri brisavke. Kar je pranja, mora vsak kos potrebno zaznamovan biti.

Potrebne žimnice, plevnice, podzglavnike in njih prevleke, in za vsako postelj dve odeji oskrbi „Marijanišče“ samo.

Andrej Alijančič s. r.,
načelnik odbora za „Marijanišče“.

Dodatek. Za letos se v „Marijanišče“ nobeden ne sprejme, ki stopi še le v I. latinsko šolo. — Tudi se ne sprejemljejo taki dijaki, ki že v VI. razredu latinskih šol postanejo vojaške postavi podvrženi.

Duhovniška sprememba v Krški škofiji.

Č. g. Volavčnik Jan. v Velikovu je dobil faro Rudo. — Umrla sta čč. gg. Poldenek in Vidrih. R. I. P.

Loterijske srečke

od 20. avgusta.

Gradec	24	1	34	13	80
Dunaj	89	18	57	81	33

Oglasila.

Kmetija na prodaj! Ta je blizo nekega mesta in železnične postaje v prav prijaznem kraju. Obsega 34 oralov zemlje, je večidel uravnano in leži na ravnem. Hiša je zidana in z opekami pokrita, ravno tako tudi skedenj. Zraven je tudi voda, da goni hišni mlin. Postavlja se na prodaj, ker posestnik prevzame neko večje podjetje, 3000 gld. se morajo koj zdajci šteti, uno pa more vpisano ostaniti na posestvu. Več pove upravništvo „Mira“.

Posestvo, ki obsega 32 oralov zemlje, je na prodaj. Polovica kupnine more ostaniti na obrestih. Več pove posestnik po domače Hajnže v Zgornjem Dobu pri Velikovu (Völkermarkt).

Stanovanje, precej prostorno, s kuhinjo, ki ima zidano varčno ognjišče, se takoj odda. Blizo je do Bajdiš in Borovelj. Želi se čevljar ali vsaj krojač; posebno dobro kaže takemu, ki hodi v „šteto“. Več se zve na brodu v Glinjah.

Gosp. nadučitelj Franc Jamšek je spisal v 25 letni spomin smrti knezoškofa A. M. Slomška jako imenitno knjigo: „Šolske Drobntince“. Velja broširana 1 gld., v platnu vezana 1 gld. 20 kr., po pošti 10 kr. več pri J. R. Milicu v Ljubljani. O tej knjigi pogovorimo kaj več.

Hubnerjevo posestvo v Zabnatah — občina Medgorje — se iz proste volje prodaja. Ima 75 birnov posejanja, 160 meterskih centov sena, gore za hišne potrebe in vse je prav lepo uravnano. Pri tem posestvu se lahko napravi zdravilnica za bolnike, ki se hočejo z mlekom ozdravljati. Tudi je pri njem kovačnica, kjer si kovač more vsako leto prislužiti tisoč goldinarjev. Več pove **Valentin Leitgeb** v Šent-Petru pri Grabštanju.

Posestvo pri sv. Lorencu v slovenskih goricah je za 1000 gld. na prodaj! Ima stanovališče, hleve, prešo, vinograd, njivo in sadovnjak. Meri 3 orale 1367 sežn. Kupec naj se oglasi pri posestniku Selenik v Celovcu, Vllacherring št. 9.

Služba za orglarja in mežnarja je prazna. Kdor želi dobiti to službo, ki je precej dobra, naj se oglasi pri cerkvenem predstojništvu v Timenci pri Celovcu, pošta Pischeldorf.

Usnjarija

v Rožnej dolini na Koroškem se iz proste roke prod.

Pri tej usnjariji je zmirom dosti vode, ki se k vsakemu obrtniškemu podjetju porabiti zamore. Tudi se v bližini lahko dobi dosti smrekove skorje in ljudje radi dajejo živinske kože v strojo ali v „delo“. Pri usnjariji je hiša, so njive, travniki in gozdi. — Več pove upravništvo „Mira“.

ŽELODČEVA ESENCA

lekarja Piccoli-ja
v Ljubljani.

odrešila me je bolezn, ki me je malo da ne na kraj groba spravila. Želodec prebavljati ni zamogel skoro nobene jedi več, in nobeno sredstvo mi ni tudi samo olajšati zamoglo nepopisljivih muk in slabosti. Vrh vsega dobil pa sem še zlatenico, in vender ozdravel sem kakor tudi veliko mojih tovarišev, za kar pa zahvaliti se imam le edino Vašemu najizvrstnejšemu sredstvu.

Josip Tomažič, orožniški vodnik v Pulji.

Izdelovatelj pošilja jo v zabojčkih po 12 steklenic za 1 gld. 36 kr. po poštne povzetju. Poštino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po 15 kr. se prodaja v Celovcu pri lekarju V. Thurnwaldu na Novem trgu; v Beljaku pri Scholzu, dr. Ernst Kumpfu, lekarju; v Trbižu pri Sieglu; v Gradcu pri Eichler in Nedvedu; v Mariboru pri Bancalariju; v Celju pri Kupferschmiedu.

Ure za zvonike

po najnovejši in sedaj najboljše sestavi, na minute idoče, oskrbljuje podpisani s petletnim jamstvom po najnižjih cenah. — Vsakovrstne poprave izvršujejo se točno in vestno.

Ignacij Berthold.
Ehrenhausen na Štajerskem.

„Ljubljanski Zvon.“

Stoji celo leto gld. 4.60, pol leta 2.30, četrt leta 1.55.